

ТРАКТУВАННЯ, УПРАВЛІННЯ, РОЛЬ ТА МІСЦЕ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ БАНКУ

INTERPRETATION, MANAGEMENT, ROLE AND PLACE OF BANK FINANCIAL RESOURCES

УДК 33:336

Успенко В.І.

к.т.н., завідувач кафедри фінансів та кредиту

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Удовенко В.О.

студент

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Банківська система є ключовою складовою фінансової системи в цілому, а тому від рівня її розвитку та надійності залежить стан всієї фінансової системи держави. Фінансові ресурси банку відіграють важливу роль у його функціонуванні і досягненні банком своїх стратегічних завдань та цілей. У статті викладені основні аспекти трактування, управління фінансовими ресурсами банку, а також визначено їх роль та місце.

Ключові слова: банк, банківська система, фінансові ресурси, фінансова система, банківські операції.

Банковская система является ключевой составляющей финансовой системы в целом, а потому от уровня ее развития и надежности зависит состояние всей финансовой системы государства. Финансовые ресурсы банка играют важную роль в его функционировании и достижении банком

своих стратегических задач и целей. В статье изложены основные аспекты трактовки, управления финансовыми ресурсами банка, а также определены их роль и место.

Ключевые слова: банк, банковская система, финансовые ресурсы, финансовая система, банковские операции.

The banking system is a key component of the financial system as a whole, and therefore the level of development and reliability depends on the state financial system. The financial resources of the bank play an important role in its functioning and achieving the bank of its strategic objectives and goals. The article outlines the main aspects of the treatment, management of financial resources of the bank and defines their role and position.

Key words: bank, banking system, financial resources, financial system, banking operations.

Постановка проблеми. Банківська система як складова фінансової системи будь-якої країни відіграє вирішальну роль у її економічному розвитку. Головні функції банків полягають у мобілізації тимчасово вільних грошових коштів і їх розміщенні від свого імені й за свій рахунок на умовах зворотності, терміновості і платності у формі кредитування держави, юридичних і фізичних осіб, у проведенні фінансових розрахунків і формуванні платіжної системи держави, здійсненні грошової емісії в банківській та депозитній формах тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значну увагу темі депозитів приділяли такі видатні зарубіжні вчені [4; 7-10], як: А. Маршал, А. Сміт, П. Роуз, а також вітчизняні науковці М. Алексеєнко, О. Барановський, О. Дзюблюк, А. Мороз, О. Огієнко, М. Савлук. У своїх працях вони розглядали економічне значення депозитних операцій, їх вплив на ресурсну базу банку, технологію проведення депозитних операцій із фізичними та юридичними особами.

Формулювання цілей статті. Незважаючи на ґрунтовні наукові розробки з проблематики формування депозитних операцій банку слід зауважити, що існує потреба в подальшому дослідженні цього питання. Існуючий механізм формування депозитної політики банку навіть з урахуванням високого професіоналізму менеджерів і застосування сучасних рекомендацій щодо ведення банківського бізнесу, у яких береться до уваги вірогідність негативних результатів, в Україні все ще має значний ступінь ризику.

Виклад основного матеріалу дослідження. Фінансові ресурси банку [6] – це залучені та запо-

зичені банком кошти від суб'єктів економічної діяльності та фізичних осіб, а також власні банківські кошти (власний капітал), які перебувають у розпорядженні банку і використовуються ним для кредитних, інвестиційних та інших активних операцій, а також для надання послуг (гарантійних, посередницьких, консультаційних, інформаційних, трастових тощо) з метою отримання достатнього прибутку.

Фінансові ресурси банку відіграють важливу роль у його функціонуванні і досягненні банком своїх стратегічних завдань та цілей. Тому їх аналіз є вкрай необхідним у першу чергу для прийняття виважених управлінських рішень для досягнення цих цілей. Безумовно управлінські рішення не базуються тільки на результатах аналізу фінансових ресурсів банку, вони також опираються на результати загального аналізу банку, складовою якого є аналіз його фінансових ресурсів, а також на результати аналізу навколишнього економічного середовища, переваг конкурентів та особливостей і поточної ситуації на тому сегменті ринку банківських послуг, в якому працює банк [12; 6]. Проте, загальний банківський аналіз є одним із ключових елементів у процесі управління діяльністю банку.

Основні напрями дослідження суті фінансових ресурсів можна згрупувати, як ті, що аналізують напрям використання ресурсів, ті, що аналізують структуру ресурсів та ті, що досліджують джерело надходження ресурсів.

До представників першого напрямку належить російський учений В. В. Бочаров, який визнає фінансові ресурси, як матеріальну основу

фінансів, що формують фінансовий потенціал будь-якого економічного суб'єкта, створюючи сприятливі умови для його виробничого та науково-технічного зростання [9].

Аранчій В.І. визначає фінансові ресурси, як суму коштів, що спрямовані в основні та оборотні засоби підприємства [2, с. 29]. Ще одним представником цього підходу є Слав'юк Р.А., який визначає фінансові ресурси, як «грошові доходи та надходження, що перебувають у розпорядженні суб'єктів господарювання і призначені для виконання фінансових зобов'язань, здійснення витрат на розширене відтворення та економічне стимулювання працівників» [10, с. 177].

Представники структурного підходу визначають фінансові ресурси, як грошові фонди і частину грошових коштів, яка використовується у нефондовій формі [7, с. 10]. Однак, слід зважати на те, що в сучасних умовах грошові кошти не формуються у грошові фонди і не вилучаються з кругообігу, а використовуються підприємством залежно від потреби та наявності на підприємстві [8].

Представники третього напрямку, визначаючи фінансові ресурси, враховують, крім напряму використання, джерело створення. Зокрема, згідно визначення Філімоненкова О.С., фінансові ресурси підприємства – це власний, позичений та залучений грошовий капітал, що використовується підприємствами для формування своїх активів та здійснення виробничо-фінансової діяльності, з метою отримання відповідного доходу, прибутку [17, с. 18].

Ресурси окремо взятого комерційного банку – це кошти, якими розпоряджається банк і використовує їх для забезпечення своєї діяльності на комерційних засадах та згідно з вимогами регулятивних органів [7].

Існують дві основні точки зору з приводу визначення поняття «ресурси банку». Одна з них спирається на джерело їх формування, інша [13] – на напрям призначення. Райзберг Б. А., Лозовський Л. Ш., Стародубцева Е. Б є прихильниками першого напрямку трактування: банківські ресурси – це складова фінансових ресурсів, яка складається з власних та залучених засобів [1].

У «Словнику з економіки та фінансів» наводиться другий варіант визначення, а саме: ресурси банку представляють собою сукупність засобів, що знаходяться у розпорядженні банку та використовуються для кредитних та інших активних операцій [5]. Слід зауважити, що у наведених визначеннях поняття «банківські ресурси» та «ресурси банку» використовуються, як синоніми, і ми у своїй роботі не виділяємо різниці між ними. Обидва визначення є вірними, тому буде доречним поєднати їх та розглядати банківські ресурси, як частину фінансових ресурсів, що складається із власних та залучених засобів і знаходяться у роз-

порядженні банку з метою використання в кредитних та інших активних операціях.

Разом з високим рівнем досліджень проблематики банківської діяльності в науковій літературі відсутній єдиний підхід до визначення фінансових ресурсів банку. Особлива полярність поглядів спостерігається в українських і західних учених.

У наукових працях провідних економістів Заходу переважно не вживається термін «фінансові ресурси банку». Едвін Дж. Долан, Колін Д. Кемпбелл і Розмарі Дж. Кемпбелл, досліджуючи джерела грошових коштів банку, пропонують звернутися «до правого боку банківського балансового звіту», де відображені депозити, позики й акціонерний капітал банку. Аналогічний підхід використано у науковій праці «Коммерческие банки» за редакцією Е. Ріда, Р. Коттера й Е. Гілла, де вивчення основ банківської справи пропонується почати з розгляду основних груп статей балансу банку. Англійські економісти Д. Полфреман і Ф. Форд також зосереджують увагу винятково на пасивних операціях, при цьому термін «фінансові ресурси банку» не використовується [10]. Західні науковці ресурси банку розглядають з точки зору бухгалтерського обліку та з позиції управління пасивами, не використовуючи при цьому термін «фінансові ресурси банку».

У наукових працях російських та українських дослідників використовується термін «фінансові ресурси», але при цьому спостерігається його різностороннє трактування. Фінансові ресурси банку часто ототожнюються з термінами «банківські ресурси» і «ресурсна база банку». Н. Г. Антонов і М. А. Пессель [1] близькі до позиції економістів Заходу, оскільки вони на перше місце ставлять пасиви й ототожнюють їх із фінансовими ресурсами банку. Прихильником бухгалтерського підходу є В. І. Колесников [11], який поділяє позицію Н. Г. Антонова та М. А. Песселя, зазначаючи, що банківські ресурси формуються в результаті проведення банками пасивних операцій і відображаються в пасиві балансу банку. Російський дослідник І. О. Лаврушин, трактуючи суть фінансових ресурсів банків, пропонує відобразити джерела їхнього формування та напрями використання [13].

Він визначає фінансові ресурси банків як власні капітали та фонди, а також кошти, залучені банками у процесі пасивних і активно-пасивних операцій (у частині перевищення пасиву над активом), що використовуються для активних операцій.

Трактування фінансових ресурсів банку визначається специфікою діяльності банківських установ, які з одного боку виступають, як фінансові інститути, що беруть участь у перерозподілі вільних фінансових ресурсів, а з іншого – як суб'єкти господарювання, які використовують фінансові ресурси у своїй діяльності. Найбільш прийнятним визначенням фінансових ресурсів банку є

визначення представлено К. Волохатою, оскільки у її трактуванні поєднано три підходи визначення сутності фінансових ресурсів, а саме: напрям використання, структуру і джерело надходження. Згідно із запропонованим визначенням, фінансові ресурси банку – це сукупність акумульованих з різних джерел коштів, які формуються у процесі розподільчих та перерозподільчих відносин і використовуються в банківській діяльності з метою отримання прибутку [9].

Управління фінансовими ресурсами банку – це відносно молода наука, яка спирається на досвід цілого ряду досліджень у сфері управління. Тому для уточнення сутності процесу управління фінансовими ресурсами, доречним буде дослідити витоки та передумови його існування.

Управління як вид людської діяльності існує з тих пір, коли виникла необхідність у спільній праці людей. Історія управління написана головним чином тими, хто оволодів мистецтвом управління на практиці. Основоположником теорії управління та головним центром її розвитку вважають Америку.

В основу американської теорії та практики управління лягли роботи французького Анрі Файоля. Наприкінці XIX сторіччя він управляв вугільними шахтами та написав книгу «Принципи управління». Збагатив теорію та практику управління Честер Бернард, президент компанії «Нью Джерсі белл», завдяки своїй книзі «Функції управління». Нові горизонти були відкриті завдяки Альфреду Слоуну, який впроваджував новаторські ідеї в управлінні компанії «Дженерал Моторс» та Генрі Форду у компанії «Форд Моторс Компані». Нобелівський лауреат Г. Саймон визначив управління у широкому розумінні, як діяльність групи людей, що об'єднують свої зусилля для досягнення загальних цілей [3]. Генрі Таун, один із засновників та президент компанії «Yale and Town Manufacturing», у своїй доповіді «Інженер у ролі економіста» визначив управління, як трудовий процес [7].

Основною тенденцією розвитку управлінської думки останні 90 років є прагнення перетворити управління у науку. Однак, протиріччя між вимогами науковості, раціональності з одного боку та реальною поведінкою людей – з іншого ставлять серйозні методологічні проблеми, що стосуються їх взаємозв'язку. Специфіка теорії управління полягає у її міждисциплінарному характері, а її відмінна риса у орієнтації на розв'язання практичних задач [6]. Ф. Тейлор у своїй роботі «Принципи наукового менеджменту» обґрунтовує сутність наукового значення управління та вбачає основну задачу управління у досягненні максимальної вигоди для управління у поєднанні із досягненням максимального добробуту кожного робітника [6]. Ф. Тейлора поправу вважають «батьком наукового менеджменту».

Механістичній науковій картині світу кінця XIX – початку XX століття відповідала класична теорія управління, що відповідала методологіям редуccionізму, об'єктивізму та елементаризму. Сучасна концепція теорії управління включає в себе системний підхід, визнання невизначеності, як невід'ємного атрибуту управлінської ситуації, установку на вивчення процесів самоорганізації та адаптації до зовнішнього середовища [6].

Це пов'язано із появою серйозних структурних суспільно-політичних та економічних змін. Ці зміни характеризуються різного роду кризами (цивілізаційними, антропологічними, економічними, екологічними і т.п.), що ускладнюються глобалізацією суспільних процесів. Глобалізація в свою чергу супроводжується застосуванням нових інформаційних технологій, що змінюють співвідношення централізації та децентралізації управління. У зв'язку з перерахованими змінами, більшість східних концепцій стали неадекватними дійсності через те, що вони спираються і вважають за фундамент ефективного управління соціальний аспект діяльності людини. Д. Макгрегор вважає, що сучасне економічне управління має фундаментальні методи для досягнення суспільних цілей [13]. Е.А. Смірнов досліджує питання сучасної філософії управління та вказує на складність, багатоаспектність, невизначеність та нелінійність людської діяльності та її мотивів. У цьому ж аспекті працює російський науковець Г. Квасов, який за основу теорії управління вважає людське буття.

На сьогоднішній день в теорії управління накопичена значна кількість знань, завдяки яким була сформована наука про управління в цілому. Дослідження в одних сферах управління були доведені до свого логічного кінця, в інших – досі продовжуються. До останніх належать розділи з теорії нелінійних, адаптивних, оптимальних систем. У 1970 році вірменський науковець Ф. Чакі випустив у світ книгу, присвячену сучасним теоріям управління саме в таких системах. У своїй роботі він досліджує процес управління у багатовимірних об'єктах складної ієрархічної структури. Загалом точною відліку формування сучасної теорії управління складними системами можна вважати 1948 рік, коли Н. Вінер опублікував свою знамениту книгу «Кібернетика, або управління та зв'язок у тварині та машині», де було висвітлено проблеми управління та зв'язку для найрізноманітніших систем під єдиним кутом зору.

На сьогоднішній день розгляд таких систем став популярним та широко розповсюдженим у економіці, зокрема, у її фінансовій структурі. Це пов'язано з новим витком економіки в цілому – переходом до ринкової економіки. Виникнення цього етапу породило необхідність у вивченні вже відомої на сході науки – фінансового менеджменту. Група науковців Грошев В.П., Коротков Е.М., Ніко-

рук М.В., Стоянова Е.А. у своїй книзі [12] трактують це поняття, як науку управління фінансами підприємства, що направлена на досягнення його стратегічних цілей. Батрін Ю.Д. та Фомін П.А. у своїй роботі [4] розглядають особливості управління фінансовими ресурсами підприємств, методичні аспекти процесів бюджетування, контролю та аналізу виконання бюджету. Ральф Вінс досліджував процес управління фінансовими ресурсами [7], спираючись на теорію портфельів. Басалай С.І. пропонував можливі механізми управління фінансовими ресурсами, розглядав основні аспекти стратегічного фінансового планування і моделювання, а також досліджував застосування запропонованих методів в умовах кризи макроекономіки та політичної невизначеності [3]. Однак, сфера фінансів, а зокрема, фінансових ресурсів є широкою у своєму розумінні. Фінансові ресурси можна розглядати з огляду їх формування, призначення, сфери застосування, обороту та джерел надходження. Актуальною та необхідною до розгляду в сучасній економічній ситуації є сфера банківських ресурсів. Це обумовлено наступними чинниками [14]:

- банки виконують ряд специфічних функцій, різних за своїм характером та цільовим призначенням і є нехарактерними для будь-якої іншої установи або організації;
- сфера банківської діяльності обслуговує сферу промислового виробництва і має свої специфічні традиції та норми;
- відсутність у сфері фінансової діяльності банку науково - обґрунтованих методів управління ресурсами, які можна було б порівняти за ефективністю із технічними системами.

Управління фінансовими ресурсами є складовою загального процесу управління в банку, що організовано з метою ефективної діяльності всіх його структурних підрозділів для розв'язання поставлених перед банком задач. Теорія управління банківськими ресурсами є досить молодого, але вже існують обґрунтовані та змістовні роботи, що заслуговують особливої уваги.

Лаптірьов Д.А. досліджував систему управління банківськими ресурсами, розглядаючи банк, як кібернетичну систему, що взаємодіє із зовнішнім середовищем, і є керованою, впорядкованою та організованою [14]. Питанням формування та розподілу банківськими ресурсами займався І. В. Вишняков.

У своєму дослідженні процесу формування банківських ресурсів [8] він стверджує, що основним джерелом акумулювання коштів комерційних банків є «депозити до запитання». Їх основною особливістю є можливість миттєвого вилучення депозиту з банку. Даний вид ресурсів, на думку автора, є ризикованим. Вишняков спробував змодельувати динаміку об'ємів як окремих депозитів «до запитання», так і сукупності всього банківського ресурсу даного виду. Він запропонував модифі-

кації стохастичних мультиплікативних моделей динаміки об'єму депозитів, враховуючи невизначеність у поведінці вкладника та використовуючи деякі схеми теорії надійності та теорії масового обслуговування. Розробки М.М. Родіонова також були присвячені питанню управління банківськими ресурсами, їх втратами [2]. Науковець запропонував оптимізаційну модель розподілу витрат за індивідуальним ризиком у складі портфеля та вивів рівняння для розрахунку кредитних лімітів при степеневих функціях корисності. Задачу визначення напрямів та об'ємів розподілу банківських ресурсів досліджувала Малахова О.Л. [15]. Предметом її досліджень є процес функціонування банківської системи України у взаємодії з підприємствами реального сектора економіки. Малахова О.Л. обґрунтовує теоретичні засади організації та визначає шляхи удосконалення роботи банків у механізмі кредитного забезпечення підприємницької діяльності як цілісної системи.

На сьогоднішній день за напрямками банківського управління розрізняють фінансовий та організаційний менеджмент. Організаційний менеджмент направлений на розв'язання проблеми раціональної організації та управління колективом, створення організаційних структур та систем забезпечення діяльності банку. Фінансовий менеджмент охоплює управління фінансовими процесами, що знаходяться у компетенції банку.

Фінансовий менеджмент у банку включає управління активами і пасивами, ризиками, власним капіталом, ліквідністю та резервами, банківськими портфелями, фінансове планування [2]. Управління фінансовими ресурсами банку є складовою фінансового менеджменту банку і представляє собою процес формування фінансових ресурсів у тісному взаємозв'язку з їх розміщенням. Питанням формування структури банківських фінансових ресурсів, їх розподілу та оптимізації складу займалось багато науковців, зокрема, І. В. Вишняков, який у своєму дослідженні процесу формування банківських ресурсів стверджує, що основним джерелом акумулювання коштів комерційних банків є «депозити до запитання» [8]. Розробки М.М. Родіонова [22] також були присвячені питанню управління банківськими ресурсами, їх втратами.

Задачу визначення напрямів та об'ємів розподілу банківських ресурсів досліджувала О.Л. Малахова [15]. М.П. Могильницька дослідила тенденції розвитку ресурсної бази банківських установ та їх інвестиційної діяльності [16]. З'ясуванням видів фінансових ресурсів, шляхів їх пошуку та акумуляції займалися І.А. Бланк [5] та А.А. Пересада [11].

Висновки з проведеного дослідження. Управління фінансовими ресурсами банку є багатоаспектним процесом і може мати безліч інтерпретацій та тлумачень, однак, для правильного розуміння його сутності та основ, запропоновано структурний

аналіз попередніх досліджень у сфері фінансових ресурсів щодо понятійно-категорійного апарату, у результаті чого було визначено фінансові ресурси банку, як сукупність акумульованих з різних джерел коштів, які формуються у процесі розподільчих та перерозподільних відносин і використовуються у банківській діяльності з метою отримання прибутку. З метою визначення сутності процесу управління фінансовими ресурсами банків проведено аналіз досліджень у сфері теорії управління, з'ясовано витоки цього процесу, його специфіку у сфері фінансів та особливості у банківському секторі. У результаті управління фінансовими ресурсами банків визначено, як процес формування фінансових ресурсів банку у тісному взаємозв'язку з їх розміщенням. На сьогоднішній день зазначене коло питань є важливою сферою дослідження банківського сектору і одним із ключових елементів для забезпечення ефективного та стабільного функціонування банківської системи України.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Витвицкий М. Структурированные депозиты / М. Витвицкий // Банковский менеджмент. – 2009. – № 3. – С. 43-47.
2. Вожжов А.П. Депозиты до запитання у формуванні стабільної і керованої ресурсної бази банків / А.П. Вожжов // Вісник Національного банку України. – 2002. – № 11. – С. 5-8.
3. Дребот Н.П. Стратегія банківської установи на ринку депозитних послуг / Н.П. Дребот, О.Р. Галько // Регіональна економіка. – 2008. – № 4. – С.125-132.
4. Кандеева А. Депозитам потрібні «вітаміни росту»? / А. Кандеева // Банківська практика за кордоном. – 2006. – № 5. – С. 34-38.
5. Кожель Н.О. Оцінка факторів впливу на процес формування та реалізації депозитної політики банку / Н.О. Кожель // Режим доступу: <http://dspace.uabs.edu.ua/bitstream/123456789/4061/1/2005-22.pdf>.
6. Корнеев В. Банківський сервіс на ринках залучення і розміщення капіталу / В. Корнеев // Банківська справа. – 2006. – № 1. – С. 82-93.
7. Маркова О.М. Коммерческие банки и их операции: Учебное пособие / Маркова О.М., Сахарова Л.С., Сидоров В.Н. – М.: ЮНИТИ, 1995. –С. 19-20.
8. Мельникова І.М. Маркетингові аспекти формування депозитної бази комерційного банку / Мельникова І.М. // Банківська справа. – 2005. – №3. – С. 40-41.
9. Рисін В.В. Роль депозитів населення у формуванні ресурсної бази банку / В.В. Рисін // Регіональна економіка. – 2007. – № 1. – С. 229-237.
10. Сімонова О.Л. Модель управління якістю депозитних послуг комерційного банку / Сімонова О.Л. // Банківська система України: теорія і практика становлення. Збірник наукових праць 2т. – Суми: Ініціатива, 2007 – Т.2. – С. 520-528.
11. Тавасиев А.М. Банковское дело. Управление и технологии: Учебник / Тавасиев А.М. – ЮНИТА-ДАНА, 2005. – 269 с.
12. Тютюнник А.В. Банковское дело / Тютюнник А.В., Турбанов А.В. – М.: Финансы и статистика, 2005. – 353 с.
13. Barr, Nicholas. The welfare state as piggy bank: Inform., risk, uncertainty, the role of the state / Barr, Nicholas. – Oxford [etc.] Oxford univ. press 2001. – 295 с.
14. Demirgüç-Kunt, Asli. Determinantes of deposit-insurance adoption and design / [Demirgüç-Kunt, Asli; Kane, Edward J.; Laeven, Luc]. – Washington World bank, Development research group, Finance team 2006. – 74 с.
15. Shihata, Ibrahim F.I. The World bank Inspection panel: in practice / Shihata, Ibrahim F.I. – New York Oxford univ. press 2000. – 510 с.

REFERENCES:

1. Vitvitskiy M. Strukturirovannye depozity / M. Vitvitskiy // Bankovskiy menedzhment. – 2009. – № 3. – S. 43-47.
2. Vozhzhov A.P. Depozyty do zapytannia u formuvanni stabilnoi i kеровanoi resursnoi bazy bankiv / A.P. Vozhzhov // Visnyk Natsionalnoho banku Ukrainy. – 2002. – # 11. – S. 5-8.
3. Drebot N.P. Stratehiia bankivskoi ustanovy na rynku depozytnykh posluh / N.P. Drebot, O.R. Halko // Rehionalna ekonomika. – 2008. – # 4. – S. 125-132.
4. Kandieieva A. Depozytam potribni «vitaminy rostu»? / A. Kandieieva // Bankivska praktyka za koronom. – 2006. – # 5. – S. 34-38.
5. Kozhel N.O. Otsinka faktoriv vplyvu na protses formuvannia ta realizatsii depozytnoi polityky banku / N.O. Kozhel // Rezhym dostupu: <http://dspace.uabs.edu.ua/bitstream/123456789/4061/1/2005-22.pdf>.
6. Kornieiev V. Bankivskiy servis na rynkakh zaluchennia i rozmishchennia kapitalu / V. Kornieiev // Bankivska sprava. – 2006. – # 1. – S. 82-93.
7. Markova O.M. Kommercheskie banki i ikh operatsii: Uchebnoe posobie / Markova O.M., Sakharova L.S., Sidorov V.N. – M.: YuNITI, 1995.S. 19-20.
8. Melnykova I.M. Marketynhovi aspekty formuvannia depozytnoi bazy komertsiiinoho banku / Melnykova I.M. // Bankivska sprava. – 2005. – #3. – S. 40-41.
9. Rysin V.V. Rol depozytiv naselennia u formuvanni resursnoi bazy banku / V.V. Rysin // Rehi-onalna ekonomika. – 2007. – # 1. – C. 229-237.
10. Simonova O.L. Model upravlinnia yakistiu depozytnykh posluh komertsii- noho banku / Simonova O.L. // Bankivska systema Ukrainy: teoriia i praktyka stanovlen- nia. Zbirnyk nau- kovykh prats 2t. – Sumy: Initsyatyva, 2007 – T.2. – S. 520-528.
11. Tavasiev A.M. Bankovskoe delo. Uprav- lenie i tekhnologii: Uchebnik / Tavasiev A.M. – YuNITA-DANA, 2005. – 269 s.
12. Tyutyunnik A.V. Bankovskoe delo / Tyutyunnik A.V., Turbanov A.V. – M.: Finansi i statistika, 2005. – 353 s.
13. Barr, Nicholas. The welfare state as piggy bank: Inform., risk, uncertainty, the role of the state / Barr, Nicholas. – Oxford [etc.] Oxford univ. press 2001. – 295 с.
14. Demirgüç-Kunt, Asli. Determinantes of deposit-insurance adoption and design / [Demirgüç-Kunt, Asli; Kane, Edward J.; Laeven, Luc]. – Washington World bank, Development research group, Finance team 2006. – 74 s.
15. Shihata, Ibrahim F.I. The World bank Inspection panel: in practice / Shihata, Ibrahim F.I. – New York Oxford univ. press 2000. – 510 s.

Uspalenko V.I.

Candidate of Technical Sciences,
Head of Department of Finance and Credit
Kharkiv National University of Construction and Architecture

Udovenko V.O.

Student
Kharkiv National University of Construction and Architecture

INTERPRETATION, MANAGEMENT, ROLE AND PLACE OF BANK FINANCIAL RESOURCES

The banking system as part of the financial system in any country plays a crucial role in its economic development. The main function of banks is to mobilize temporarily free funds and their placement on its own behalf and for its own account on the terms of repayment, urgency and payment in the form of loans the state, businesses and individuals to conduct financial settlement and the formation of the payment system of the state, the implementation of monetary emission banking and deposit forms and more.

The financial resources of the bank play an important role in its functioning and achieving the bank of its strategic objectives and goals. Therefore, their analysis is essential first to make informed management decisions to achieve these goals. Of course, management decisions are not based only on an analysis of the financial resources of the bank, they also are based on the results of the general analysis of the bank, part of which is the analysis of its financial resources, as well as an analysis of the economic environment, the advantages of competitors and the characteristics and the current situation on the segment banking market in which it operates. However, total bank analysis is a key element in the management of the bank.

Together with a high level of research issues of banking activities in the scientific literature there is no uniform approach to determining the financial resources of the bank. Special polarity of views observed in the Ukrainian and foreign scientists.

Financial management of the bank is a multifaceted process and can have many interpretations and interpretations, but for a proper understanding of its essence and fundamentals of proposed structural analysis of previous research in the area of financial resources on conceptual and categorical apparatus therefore been identified financial resources of the bank as a set of accumulated funds from various sources, which are formed in the distribution and redistribution relationships and are used in the banking business for profit in.